

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie możliwości zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) w przypadku opóźnienia lotu
 - a) Czy biorąc pod uwagę okoliczność, że prawo do odszkodowania w przypadku odmowy przyjęcia na pokład lub odwołania lotu przewidzianego w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. ⁽¹⁾ zostało rozszerzone na opóźnienia lotu przez najnowsze orzecznictwo (wyrok TSUE, czwarta izba, z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawach połączonych C-402/07 i C-432/07, Sturgeon), zawarty w przepisie warunek dotyczący stawiennictwa pasażera na odprawę, o którym mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., mający zastosowanie wyłącznie w przypadku odmowy przyjęcia na pokład, ma zastosowanie w ramach odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu, a nie wskutek odmowy przyjęcia na pokład?
 - b) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a): czy termin przewidziany w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 („nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”) należy interpretować w tym przypadku jako „nie później niż 45 minut przed nową godziną opóźnionego odlotu, ogłoszoną na tablicach ogłoszeniowych lotniska lub przekazaną pasażerom”?
- 2) W przedmiocie ciężaru dowodu „stawienia się na odprawę”

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a), to znaczy w przypadku zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 do odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu:

Czy warunki przewidziane w art. 3 ust. 2 lit. a) są przesłanką wstępną, którą konsument musi udowodnić dla zastosowania rozporządzenia czy przesłanką zwolnienia przewoźnika lotniczego pozwalającą na przedłożenie rejestru pasażerów w celu wykazania, że konsument nie stawiał się na odprawę, o której mowa w art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r., „zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży, lub, jeżeli czas nie został określony, nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu”, biorąc pod uwagę zmiany technologiczne umożliwiające obecnie elektroniczne wydawanie zdematerializowanych kart pokładowych, brak jakichkolwiek oznaczeń czasowych na papierowych kartach pokładowych, wynikający z tego brak jakiegokolwiek obowiązku fizycznego stawiennictwa przy stanowisku odpraw oraz posiadanie jedynie przez przewoźników lotniczych wszelkich informacji dotyczących odprawy podróżnych do zakończenia procedury odpraw pasażerów?

W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lit. a), to znaczy w przypadku zastosowania art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 do odszkodowania wnioskowanego przez pasażera poszkodowanego wskutek opóźnienia lotu:

Czy ciężar dowodu rzeczywistego stawiennictwa pasażera będącego powodem przed sądem na odprawę, „zgodnie z wymogami i w czasie określonym uprzednio na piśmie (w tym poprzez środki elektroniczne) przez przewoźnika lotniczego, organizatora wycieczek lub autoryzowane biura podróży lub, jeżeli czas nie został określony, nie później niż 45 minut przed ogłoszoną godziną odlotu” w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 z dnia 11 lutego 2004 r. spoczywa wyłącznie na pasażerze, biorąc pod uwagę zmiany technologiczne umożliwiające obecnie elektroniczne wydawanie zdematerializowanych kart pokładowych, brak jakichkolwiek oznaczeń czasowych na papierowych kartach pokładowych, wynikający z tego brak jakiegokolwiek obowiązku fizycznego stawiennictwa przy stanowisku odpraw oraz posiadanie jedynie przez przewoźników lotniczych wszelkich informacji dotyczących odprawy pasażerów do zakończenia procedury odpraw?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Słowenii**(Sprawa C-413/19)**

(2019/C 246/16)

*Język postępowania: słoweński***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kocjan, K. Talabér-Ritz)*Strona pozwana:* Republika Słowenii**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że poprzez ograniczenie obowiązku przedstawienia świadectwa charakterystyki energetycznej wyłącznie do budynków stanowiących własność organów publicznych lub przez nie użytkowanych Republika Słowenii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 2 dyrektywy 2010/31 w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾;
- obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy art. 13 ust. 2 dyrektywy 2010/31/UE państwa członkowskie powinny wprowadzić wymóg, zgodnie z którym w budynkach o powierzchni użytkowej powyżej 500 m², które są często odwiedzane przez ludność i dla których zostało wydane świadectwo charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 12 ust. 1, wspomniane świadectwo było umieszczone w miejscu wyraźnie widocznym dla ogółu. Ponieważ Republika Słowenii wprowadziła taki wymóg jedynie w odniesieniu do budynków stanowiących własność organów publicznych lub przez nie użytkowanych, Komisja postanowiła skierować do Trybunału niniejszą skargę.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. 2010, L 153, s. 13).